



ANUMARI
SILTAPURO

Riku F

NTAMO

Riku F

ANUMARI
SILTAPURO

Riku F

NTAMO
Helsinki
2 0 2 5

KIITOKSET

Jenni, Eedit ja Sylvia
sekä Otavan kirjasaatiö

© ANUMARI SILTAPURO 2025

ISBN 978-952-215-944-1

ULKOASU

Göran de Kopior

KANNEN KUVA

Reinhold Möller, *Trogenbachbrücke*, Ludwigstadt (2018)

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

NTAMO

Helsinki 2025 (IV LINJA 18, 00530 HKI)

www.ntamo.net (info.ntamo@gmail.com)

*Omistettu Roopelle,
jonka äiti hävisi yhdessä yössä.
Ja sinulle, jonka isä ei selvinnyt.*

1

Vielä eilen olin Rikhart Aapeli Säynävä. Ehkä vanhempani ajattelivat, että kun ratkaisevin virhe oli jo tapahtunut heidän yhtyessään toisiinsa Luukin grillikatoksen pöydällä heinäkuisena, lähes yöttömänä yönä vajaa kuusitoista vuotta sitten, on aivan sama, minkä nimen virheelleen antaa. Rikhart Aapelikin käy, oikeastaan se keventää tunnelmaa sopivasti.

Isä muistaa usein mainita, että ratkaiseva sisääntulo tapahtui nimenomaan pöydällä, ei sen alla. Isä on Paratiisi Pubin baarimikko Turengista ja hänelle on kunnia-asia, että pöydän alle ei päädytä kännissäkään tai että ainakaan sinne ei sammuta.

– Ei se ole mies, joka juo itsensä pöydän alle, vaan se, joka sieltä vielä tilaa, hän sanoo.

Ei isä juoppo ole, sillä on hyvä viinapää.

On pidempi tarina, kuinka isäni päätyi Luukkiin äitini kanssa. Vielä pidempi on matka Luukista Turenkiin, Pub Paratiisiin ja Jorpakontien ränsistyneimpään omakotitaloon, helvetin esikartanoon. Lyhyesti todettakoon, että viimeisiä pisaroita satoi monta vuotta, kunnes äiti kyllästyi lopullisesti. Vuosi sitten hän jätti isäni Valtteri Säynävän jo kolmannen kerran. Tällä kertaa hän oli tosissaan ja vaihtoi nimensä takaisin Fagerholmiksi.

Isä aloitti pian sen jälkeen mielialälääkityksen ja ravaamisen paikassa nimeltä psykiatrian poliklinikka. Se sijaitsee samassa rakennuksessa kuin Pub Paratiisi.

Ja minä päätin, että kun täytän viisitoista, kävelen välittömästi Hämeenlinnan maistraattiin ja ilmoitan virkailijalle, että Rikhart Aapeli Säynävä on kuollut. Että häntä ei enää ole, eikä koskaan tule olemaan. Hänen tilalleen on syntynyt Riku Fager, kavereiden kesken Riku F.

Siihen, että täytän viisitoista, on yhdeksänkymmentäkolme vuorokautta. Se on ikuisuus, enkä minä jaksa odottaa ikuisuutta. Siksi otan käyttöön uuden nimeni tänään.

2

Olen kotoisin Turengista. Ei, älä kysy, missä se on. Äläkä kysy, että eikös siellä ole se jäätelötehdas. Kyllä se on, mutta Riku F:lle Turenki on ”ei yhtään mitään”. Sillä täällä ei ole mitään. Ei yhtään mitään. Paitsi yksi silta.

Turenki on ikuinen räntäsade. Turenki on pieru, jonka jälkeen haluaa liueta paikalta.

Turenki on vitunhullu tyyppi, jonka kanssa ei voi elää viittätoista vuotta pidempään tulematta itsekin hulluksi.

Turenki on marraskuu, joka ei lopu joulukuuhun. Se raahautuu ohi itsenäisyyspäivän ja sylkee loskaa sankarihautojen päälle. Jouluaattona se mykistää lasten suut eikä kukaan jaksaa vastata mitään, kun pukki kysyy, onko täällä kilttejä lapsia. Eikä kukaan saa yhtä ainutta lahjaa.

Turenki on vähälahjaisten valtakunta.

Turenki ei ole edes kylä! Se on Janakkalan taajama. (Mikä taajama edes on? Kuulostaa pahalta jamalta. Eikä Janakkala kuulostaa yhtään paremmalta.)

En halua asua Turengissa enkä Janakkalassa. En marraskuussa, en vappuna enkä varsinkaan heinäkuun ensimmäisenä viikonloppuna, jolloin on Ruisrock sadanviidenkymmenen kilometrin päässä Jorpakontieltä, Suomen Turussa. Ja siellä olisi Venla.

En tiedä rakkaudesta paljon, mutta olen ajatellut, että voisin rakastaa Venlaa.

En ole runoilija, mutta Venla on elokuun pimenevät illat, tumma, tavoittamaton. Tajuaa, että kesä on ohi ihan kohta. Mutta vielä hetken marraskuu on kaukana ja voi riisua vaatteet ja sukeltaa Vanajaveteen. Sulkea silmät ja upota Venlan jäätävän sinisiin silmiin. Eikä palele yhtään.

Venla saa minut hetkeksi unohtamaan, että Turengissa on silta.

Sillalta on hypännyt ainakin seitsemän turenkilaista. Päittänyt päivänsä, heittänyt veivinsä, potkaissut tyhjää, delannut, siirtynyt tuonilmaisiin tai paremmille metsästysmaaille. Läsähtänyt raiteille ja survoutunut InterCityn jalkoihin niin, että suolenpätkiä ja aivolänttejä löytyy vielä kuukausien päästä lähiojista.

VeeÄrrä pahoittelee myöhästymistä ja anelee kauniisti, jotta ihmiset eivät vaihtaisi OnniBussiin. Niillä



Pala sulaa
pois kurkusta
ja hymyilyttää.
Kerttu vie
minut
rantaan,
jossa
veneet
viettävät
talvea
pressujen
alla.

NTAMO 2025



9 789522 159441

ISBN 978-952-215-944-1

Riku F

ON

ANUMARI SILTAPURON

ENSIMMÄINEN NUORTENROMAANI.